

Република Србија
ТУЖИЛАШТВО
ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
КТРЗ-17/04
28.10.2010.године
Београд
МП/МС

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
-Одељење за ратне злочине-

Београд

На основу чл.341. ст.1. Законика о кривичном поступку, мењам и прецизирам оптужницу КТРЗ.бр.17/04 од 06.03.2008.године, и оптужницу КТРЗ-9/06 од 22.10.2008. године, у делу чињеничног описа радње кривичног дела, тако да нови јединствени чињенични опис и квалификација кривичног дела гласи:

Оптужени: **ГРУЈИЋ БРАНКО** и
ПОПОВИЋ БРАНКО

ШТО СУ:

За време оружаних сукоба на територији Републике Босне и Херцеговине (БиХ), бивше Републике СФРЈ, који су се водили и између наоружаних формација на страни Српског, Муслиманског и Хрватског народа у периоду од почетка 1992. – 1995.године, на подручју Општине Зворник, **у периоду од маја до јула 1992.године**, као припадници српске стране у сукобу, **и то:**

опт.Грујић Бранко у својствима: Председника Привремене Владе (на коју функцију је изабран Одлуком Кризног штаба број 01-1/92 од 10.04.1992.године, чији је командант у то време био) и члана Ратног штаба и Ратног секретаријата (на које функције је именован Одлуком Привремене Владе бр.01-023-42/92 од 20.05.1992.године), а

опт.Поповић Бранко у својствима: Команданта Штаба Територијалне одбране на коју функцију је именован Одлуком Привремене Владе број 01-023-44/92 од 28.04.1992.године, члана Ратног штаба на коју функцију је именован Одлуком Привремене Владе број 01-023-42/92 од 20.05.1992.године и команданта Јединствене војно-територијалне команде на коју функцију је именован Одлуком Привремене владе број 03-023-72/92 од 16.06.1992.године, на које функције је именован под лажним именом „Марко Павловић“;

- које функције су оптужени обављали у новоформираној Српској Општини Зворник проглашеној Одлуком њене Скупштине број 01-023-237/92 од 15.03.1992.године;

УЧИНИЛИ И ТО:

I

По претходном договору и заједничкој одлуци а потом смишљено и синхронизовано предузимајући акције и радње, **прво:** у два наврата незаконито и силом узели за таоце – цивиле војно способне мушкарце Муслиманске националности, први пут 27.05.1992.године 174 лица из села Дивич; а други пут 01.06.1992.године око 700 лица из села Ђулићи, Клиса и других насеља са муслиманским становништвом; и **друго:** дана 26.06.1992.године незаконито извршили принудно расељавање муслиманског становништва из села Козлук и Скочић, и тиме кршили правила међународног права из Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949.године, ратификована Одлуком Скупштине ФНРЈ, «Сл.лист» бр.24/50 (IV Женевска Конвенција) и Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949.године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокола II), **на тај начин што су:**

1) Злочин према становницима села Дивич

Дана **27.05.1992.године**, по враћању око 500 избеглица цивила Муслиманске националности из села Дивич на Аутобуску станицу у Зворнику, **опт.Поповић** усмено наредио припадницима Територијалне одбране Зворника, који су били под његовом командом и по његовој наредби са оружјем пратили ове избеглице при покушају да пређу на територију под контролом муслиманске стране у сукобу, да силом из ове групе избеглица одвоје од жена, деце и старца и незаконито узму за таоце – цивиле војно способне мушкарце, што су ови и учинили и из аутобуса којима су избеглице превожене издвојили **174** мушка лица – оштећене, који нису директно учествовали у непријатељствима и одводе их на ограђени стадион локалног фудбалског клуба (а преосталим избеглицама - женама, деци и старцима омогућавају излазак из Зворника на подручје Тузле које је било под контролом муслиманске стране у сукобу), да би потом, под оружаном пратњом припадника Територијалне одбране, одвојене

мушкарце са стадиона спровели до управне зграде Предузећа «Нови извор» у Зворнику, где их затварају у једну просторију и држе под стражом два дана, и, где их недуго по затварању посећују обојица **оптужених**, при чему **опт.Грујић** од оштећених захтева да се сви напишу, да изразе лојалност српским властима и саопштава им да ће из „Новог извора“ бити пребачени на друго место, задржани и размењени, одакле су неидентификовани припадници Територијалне одбране одвели 11 цивила које нису вратили и то оштећене: Пезеровић Енвера, Пезеровић Смаила, Куљанин Ибрахима, Хаџиавдић Фикрета, Куршумовић Ахмета, Тухчић Кемала, Тухчић Алију, Тухчић Мехмета, Тухчић Хасана, Омеровић Салиха и Мархошевић Ибрахима;

Дана 29.05.1992.године, оптужени су преостала 162 оштећена лица из „Новог извора“ уз оружану пратњу припадника полиције у Зворнику, са два аутобуса предузећа „Дрина транс“, пребацили и затворили у Дом културе у Чelopeку, где их као таоце држе затворене под стражом припадника резервне полиције све до почетка јула 1992.године, коју полицију и аутобусе је ангажовао Штаб Територијалне одбране и опт.Поповић, мада су оптужени знали да у овом Дому културе нема ни минималних прописаних услова за дужи боравак: лежаји, покривачи и слично, као и услова за одржавање личне и здравствене хигијене - воде за умивање, бријање и купање, што су свесно пропустили да обезбеде па је услед ових услова физичко и ментално здравље оштећених било озбиљно угрожено; и где од свих оштећених недуго по затварању, припадници Територијалне одбране, познати по надимцима „Робе“ и „Нишки“ одузимају новац и вредан накит, а ови предмети су предати од стране Стојана Пиварског у Штаб Територијалне одбране а потом, по налогу **опт.Поповића, прослеђени у Општину Зворник, те оштећенима никад више нису враћени;**

да би на крају, **неутврђеног дана почетком јула 1992.године, неразмењени и преживели таоци, њих око 116 лица, уз пратњу полиције бивају пребачени и затворени у нелегално основани затвор зграде Суда за прекршаје у Зворнику, где их незаконито држе све до 15.07.1992.године** када 83 оштећена лица, коначно пребацују у логор «Батковић» на размену;

- на који начин су оптужени: незаконитим узимањем за таоце 174 цивилна мушка лица Муслиманске националности, и нечовечним поступањем (нарочито увредљивим и понижавајућим поступцима, те повредама личног достојанства): непредузимањем мера за обезбеђење: хигијенских и здравствених услова дужег боравака у Дому културе у Чelopeку, и невраћањем одузетог новца и личног накита према оштећенима кршили правила из чл.3. ст.1. тач.1. под б) и ц) IV Женевске конвенције и правила из чл.4. ст.1 и 2. тач.ц) и е) Протокола II, а по својим овлашћењима, сходно правилима из чл.5. Протокола II су били обавезни и према конкретним околностима у могућности да предузму мере и активности које би обезбедиле хумано поштовање заточених талаца, што су свесно пропустили.

2) Злочин према становницима села Клиса, Ђулићи, Грбавци, Кучић Куле, Гребе, Шетићи и др.

Након постигнутог договора о добровољном исељењу за Сапну свих мештана Муслиманске националности из села Клиса, Ђулићи, Грбавци, Кучић Куле, Гребе, Шетићи, Челишмани, Радаве, Сјенкоса и других места насељених Муслиманским становништвом (приближно око 5.000 цивилних лица), одржаног **31.05.1992.године** код куће Винка Радовића у селу Петковци, између представника тадашње структуре власти Српске Општине Зворник коју су представљали Мијатовић Јово - Председник Скупштине Општине Зворник и заштићени сведок „Q“ и представника муслиманског становништва ових села које су представљали Ђулић Алија – председник Месне заједнице Ђулићи, Терзић Зијо – председник Месне заједнице Клиса и Грахић Мујо, **оптужени** заједнички одлучили да се овај договор делимично не испоштује тако што се војно способном мушком становништву неће дозволити исељење већ ће се силом узети за таоце и размену, па су у том циљу у раним јутарњим часовима на дан **01.06.1992.године** (дану договореном за добровољно исељење), по наредби **опт.Половића** са већим бројем јединица Територијалне одбране, које су биле под његовом командом, као и ангажовањем од стране Штаба Територијалне одбране и **опт.Поповића**, неколико тенкова и борбених возила „прага“, које јединице су војно опколиле село Клиса и Ђулиће и запречиле раскрсницу у Ђулићима и тако онемогућили становништву да се упуте према Сапни, територији под муслиманском контролом, на којој раскрсници је Џинић (Салка) Мурата из Клисе, који се побунио због онемогућавања исељавања у договореном правцу, један неидентификовани припадник Територијалне одбране пуцњем из пушке лишио живота, након чега су наоружани територијалци наредили да сво становништво крене преко брда до асфалтног пута у месту Бијели Поток према Зворнику, што су ови морали и учинити а колона становништва је током кретања, са обе стране, била спровођена оружаном пратњом, па, како је пристизала у Бијели Поток тако су припадници Територијалне одбране силом раздвајали војно способне мушкарце са наредбом да стану у колону по два са рукама на потиљку иза припремљених паркираних теретних возила, ангажованих из више предузећа од стране Штаба Територијалне одбране Зворник, при чему су, неколико цивилних лица која су се због раздвајања од породица побунили, неидентификовани територијалци лишили живота и то: Гребић Мустафу из Греба, Џинић (Шахбаза) Алију из Клисе, Парган Хусеина из Сјенокоса, Мајловић Јунуза из Челишмана и Селимовић (Махмута) Емина из Радаве, стварајући убиствима атмосферу страха и принуде; потом су раздвојено војно способно муслиманско мушко становништво – њих приближно око 700 оштећених цивила који нису директно учествовали у непријатељствима, укрцали у више теретних возила и под оружаном пратњом припадника Територијалне одбране и полиције превезли до Техничко-школског центра у Каракају, где су **обојица оптужених** одредили да се оштећени затворе; па по затварању, прво у једну мању просторију до самог улаза у зграду, која просторија је била потпуно просторно неодговарајућа њиховом броју и без довољног дотока свежег ваздуха, претопла и загушљива, којих услова су **оптужени** били свесни и у које услове се **опт.Грујић** непосредно уверио одласком до Техничко-школског центра са сведоком „Q“, којим условима је физичко и ментално здравље оштећених било озбиљно

угрожено, и због којих услова се у тој просторији истог дана смртно угушило више лица међу којима су били и: Грахић Салих, Грахић Мурадиф, Селимовић Авдија, Смаиловић Енвер, Јашаревић Мирсад и Мајловић Енес; где су, по наредби **опт.Поповића** стражу држали и чували таоце само да не побегну припадници Каракајске чете и јединице „Пиварски“, обе у саставу Територијалне одбране и под командом **опт.Поповића**, при чему јединица „Пиварског“ са њеним командиром Пиварски Стојаном у Техничко-школском центру врши претрес оштећених и од њих одузима лична документа, новац и ствари од вредности које вредне ствари Пиварски Стојан делимично дели припадницима своје јединице и Каракајске чете а други део предаје у Штаб Територијалне одбране код **опт.Поповића**, по чијем налогу су одузети предмети даље прослеђени у Општину Зворник; а након више часова проведених у првој просторији и смртог угушења више лица, оштећени у потрази за простором, ваздухом и водом проваљују монтажни зид друге мање просторије након чега припадници Каракајске чете и јединице „Пиварског“ бивају принуђени да таоце пребаце у велику халу Техничко-школског центра и затворе у простор који је био ограђен плетеном арматуром где их држе затворене све до **05.06.1992.године**;

(Жене, децу и старце одвојене на једној овећој ливади поред пута у Бјелом потоку, после одузимања личних докумената, предвече, истог дана, аутобусима и камионима такође ангажовани од стране Штаба Територијалне одбране, превезли до места Мемичи - линије раздвајања српске и муслиманске стране у сукобу, да би ови прешли на подручје Тузле која је била под муслиманском контролом);

У поподневним сатима, **01.06.1992.године**, **обојица оптужених**, доносе одлуку да се из ТШЦ пусти оштећени Лупић Аган, бивши полицајац из Зворника, као и раније лишен слободе оштећени Ђулић Алија, којима, **оптужени Поповић** издаје пропусницу за пролаз кроз положаје под контролом српске стране у сукобу, наводно у циљу преношења поруке муслиманској страни у сукобу за размену ових узетих муслиманских таоца за заробљене Србе у Тузли, коју одлуку по налогу **оптужених** спроводи заштићени сведок „Q“ и заједно са Араповић Иваном, припадником Каракајске чете Територијалне одбране оштећене Лупића и Ђулића, својим колима одвози до линије раздвајања у Мемичима, где ови потом сами одлазе на подручје Тузле;

и на крају, **опт.Грујић и Поповић**, због негодовања становништва Каракаја, дана **05.06.1992.године**, одлучују да се таоци изместе из Техничко-школског центра у Каракају у Дом културе у Пилицу и за превоз ангажују два зглобна и два обична аутобуса предузећа «Дринатранс» из Зворника, ком укрцавању у Каракају присуствује **опт.Грујић** дајући обећање таоцима да ће бити размењени, а превоз до Пилице, по наредби **опт.Поповића** обезбеђују припадници војне и цивилне полиције, да би код Дома културе у Пилици, по наредби **опт.Поповића**, стражу држали и чували таоце само да не побегну припадници Територијалне одбране из Пилице која је била под његовом командом,

- **на који начин су оптужени:** незаконитим узимањем за таоце око 700 цивилних мушких лица Муслиманске националности, физичким мучењем и

нечовечним поступањем – затварањем 700 лица у малу - просторну потпуно неодговарајућу - просторију без довољног дотока свежег ваздуха, због чега се смртно угушило најмање 6 лица, на које последице су пристали а оштећенима нису вратили одузети новац и лични накит, и тако кршили правила из чл.3. ст.1. тач.1. под а), б) и ц) IV Женевске конвенције и правила из чл.4. ст.1 и 2. тач.а), ц) и е) Протокола II, а по својим овлашћењима, сходно правилима из чл.5. Протокола II су били обавезни и према конкретним околностима у могућности да предузму мере и активности које би обезбедиле хумано поштовање заточених талаца, што су свесно пропустили.

3) Принудно расељавање становника села Козлук и Скочић

Дана **26.06.1992.године**, по претходном међусобном договору и заједничкој одлуци, у чему учествује и Јово Мијатовић, председник Скупштине Општине Зворник, (против кога је кривични поступак раздвојен), извршили принудно расељавање муслиманског становништва из села Козлук и Скочић тако што су најпре у раним јутарњим часовима, по наредби **опт.Поповића**, припадници јединица: Територијалне одбране које су биле под његовом командом, затим, ангажовањем од стране Штаба Територијалне одбране и **опт.Поповића** припадника полиције, тенковске чете и чете војне полиције, које јединице су припадале Зворничкој бригади, војно запосели село Козлук, а у Козлук отишли и то **опт.Поповић** уочи дана исељавања у Кризни штаб Козлука а **опт.Грујић** и Јово Мијатовић у Полицијску станицу у Козлук на дан исељавања, где **опт.Грујић**, преко једног припадника полиције у Полицијску станицу у Козлук позива Председника Месне заједнице Козлук – оштећеног Бањановић Фадила, коме, усмено наређује да позове све становнике Муслиманске националности да се у кратком року спреме да напусте село Козлук и иселе се преко Републике Србије до Мађарске, а потом у друге земље Европе, након чега је Мијатовић оштећеном ултимативно саопштио да су опкољени и да се морају иселити претећи да ће сви бити у супротном побијени; да би на констатацију оштећеног Бањановића да они немају средства превоза, **опт.Грујић** му саопштио да су аутобуси и камиони већ обезбеђени, након чега **опт.Бањановић**, под тако створеним притиском, одлази из Полицијске станице и позива све своје сународнике – житеље села Козлук (укупно 1.649 лица), а потом и Муслимане из села Скочић (укупно 173 лица) са којима су одржавали блиске односе у вези са оружаним сукобом у Босни и Херцеговини и чији безбедан боравак у Скочићу би био озбиљно угрожен по принудном исељавању Козлучана, да се што је могуће пре спреме за исељавање; у ком времену су поједини припадници Територијалне одбране, један број цивила Муслимана, истеривали из кућа и усмеравали према паркираним аутобусима и камионима, претходно ангажованим у ту сврху од стране Штаба Територијалне одбране и **опт.Поповића**, те Мијатовић Јова, при чему су неки припадници јединица неконтролисано пуцали и тако у ногу ранили оштећеног Хаџић Галиба, цивила из Козлука, стварајући тако атмосферу страха и принуде; да би, по прикупљању Муслиманског становништва ова два села, а пре укрцавања у возила, извршили пописивање свих цивила уз њихов потпис на припремљеном формулару са унапред откуцаном изјавом, да се наводно добровољно исељавају, да би, затим, уз оружану пратњу припадника Територијалне одбране и полиције,

конвој цивилног становништва отпратили до Лознице, па након што је Црвеном крсту у Лозници уручен допис **оптуженог Поповића** којим је тражио пролазак оштећених кроз Републику Србију до граничне зоне са Републиком Мађарском у ком допису је наведено да оштећени остављају сву своју имовину општини Зворник и у ком допису је наведена лажна констатација да се оштећени добровољно исељавају, Црвени крст из Лознице је Комесаријату за избеглице Републике Србије, упутио писмену молбу да се цивилима наведених села одобри пролаз кроз Србију до Мађарске, преносећи у својој молби да је реч о наводном добровољном исељавању становништва, па по добијању дозволе «службени број од 26.06.1992.године» и боравка оштећених у железничким вагонима једног до два дана, сви цивили се превозе до Палића, где се за неколико дана организује да лица која немају путне исправе ове добију, да би на крају, са овим личним документима оштећени прешли прво у Мађарску, а потом и у друге земље Европе;

- **на који начин су оптужени:** претњом да ће сви бити побијени принудно и незаконито раселили 1.882 цивилна лица Муслиманске националности и тиме кршили правила из чл.4. ст.1 и 2. тач.х) и правила из чл.17. ст.2. Протокола II.

II

Оптужени ПОПОВИЋ БРАНКО, у својствима као под I ове оптужнице,

УЧИНИО И ТО:

1) Злочини према затвореним цивилима Муслиманске националности из затвора Суда за прекршаје и „Новог извора“

а) Дана **16.05.1992.године**, са једним неидентификованим припадником Територијалне одбране као својим пратиоцем, дошао у нелегално основан затвор Суда за прекршаје у Зворнику па из себе број 1 наредио да изађе у ходник затворени оштећени Смаиловић Рамиз из Глумине, цивилно лице Муслиманске националности, и када је оштећени изашао **оптужени Поповић** му наредио да легне леђима на под, што је он морао и учинити, након чега је пратилац **опт.Поповића** и уз његову сагласност, оштећеног тукао по грудима са ногама на којима су биле војничке чизме, те тако према њему заједно нечовечно поступали и тако **кршили правила из чл.3. ст.1. тач.1. под ц) IV Женевске конвенције и правила из чл.4. ст.1 и 2. тач.е) Протокола II.**

б) Тачно неутврђеног дана, у другој половини маја 1992.године, поново дошао у затвор Суда за прекршаје са двојцом припадника Територијалне одбране и то са сада пок.Маринковић Сашом, звани „Саша робија“ и Стојановић Анђелком, којом приликом је у овај затвор довео да се затворе без одлуке суда, лишавајући их права на правилно и непристрасно суђење, три цивилна лица Муслиманске националности од којих је једно лице било оштећени Буљубашић Абдулах звани „Бубица“ из Зворника, који је био видно телесно повређен због чега се тешко кретао што је **опт.Поповић** видео и с тим у вези био дужан да му, сходно правилима из чл.5. ст.1. тач.а) у вези са чл.7. ст.2. Протокола II омогући пружање медицинске неге у најкраћем року, а оштећени Буљубашић се тада и пожалио свом познанику, заменику командира страже Лазаревић Сретену, да су му у Каракају „сељаци набили колац у задњицу“ и да има више „масница“ по леђима од удараца, скидајући кошуљу да би Лазаревић то видео, да би након пола сата **опт.Поповић** сам лично из затвора издвојио затворене цивиле Муслиманске националности и то оштећене: Дахалић Хуса, Махмутовић Шукрију звани „Авдија“ из Вран потока, Хамзабеговић Химзу, из Мемића, Ђолнић Салиха, из Бексује, Демировић Муја, са Куле града, Гутић Шефа, са Куле града, Хаџиавдић Ниаза, из Дивича и још двојицу неидентификованих цивила, којој групи оштећених је придружио и оштећеног Буљубашић Абдулаха и потом их све заједно са Маринковић Сашом и Стојановић Анђелком, теретним возилом највероватније марке „Там“, одвео из затвора Суда за прекршаје, да би по одвођењу на месту званом „Црни врх“, по наредби **опт.Поповића** било лишено живота 10 лица, међу којима је сигурно био лишен живота и оштећени Буљубашић Абдулах, по чији леш је заштићени сведок „М“ (који је био задужен за сакупљање лешева) био упућен да са теретним возилом оде на „Црни врх“ и донесе његов леш да би га предали ради сахране његовом оцу, а што је **опт.Поповић** претходно и обећао супрузи Буљубашић Абдулаха, оштећеној Буљубашић Јасни, па је заштићени сведок „М“ са места званог „Црни врх“ превезао укупно 10 лешева међу којима је био и леш Буљубашић Абдулаха;

- на који начин је: затварањем у затвор лица Муслиманске националности без одлуке суда исте лишио права на правилно и непристрасно суђење и издавањем наредбе за лишењем живота 10 цивилних лица Муслиманске националности, кршио правила из чл.3. ст.1. тач.1. под а) и д) IV Женевске конвенције и правила из чл.4. ст.1 и 2. тач.а) Протокола II.

в) Неутврђеног дана, а пре 15.06.1992.године, издао наређење припадницима Територијалне одбране који су били под његовом командом, да лише слободе и приведу ошт.Стојкић Споменку, цивилно лице из Челопека, због наводног ширења прича о злостављањима Муслимана у Дому културе у Челопеку, па када је оштећена о позиву била обавештена и њеном доласку у Штаб Територијалне одбране на дан 15.06.1992.године, **опт.Поповић** је при испитивању вређао речима „да је усташа“ и тукао шамарима, а потом, телефоном позвао Лазаревић Сретена, заменика командира у затвору Суда за прекршаје у Зворнику, коме је наредио да дође, преузме и затвори у овај затвор оштећену, без одлуке суда, лишавајући је права на правилно и непристрасно суђење, што је Лазаревић и учинио, да би потом у овај затвор и у затвор у „Новом извору“ где је оштећена након неколико дана премештена и где

је провела укупно 76 дана у затвору, више пута долазио, поново испитивао оштећену и приморавао је да му пише изјаве;

- **на који начин је:** вређањем речима „да је усташа“ и ударањем шамара повређивао лично достојанство оштећене и према њој нечовечно поступао, а затварањем без одлуке суда оштећену лишио права на правилно и непристрасно суђење, те тако кршио правила из чл.3. ст.1. тач.1. под ц) и д) IV Женевске конвенције и правила из чл.4. ст.1 и 2. тач.е) Протокола II.

2) Непредузимање мера заштите незаконито узетих талаца

а) У периоду од **29.05. па до почетка јула 1992.године**, за време док су у Дому културе у Чelopeку, по заједничкој одлуци у којој је и он учествовао (**тачка I -1) ове оптужнице**), била затворена 162 таоца - оштећена цивилна лица пребачена из „Новог извора“, које су по његовој наредби у Дому културе у Чelopeку чували припадници резервне полиције из Зворника само да таоци не побегну, свесно пропустио да изда наредбу и предузме мере којима би заштитио живот и телесни интегритет таоца, па ни након упознавања са чињеницама да неки припадници Територијалне одбране дању и ноћу и у више наврата улазе у Дом културе у Чelopeку и убијају оштећене, на које последице је пристао и тако им помагао у убиству и телесном повређивању оштећених; а у ком периоду су припадници Територијалне одбране у Дому културе у Чelopeку лишили живота најмање 27 и ранили најмање 20 лица Муслиманске националности од којих су неки утврђени и у правноснажним пресудама и то тако:

- осуђени Вучковић Душан звани „Репић“, припадник ТО Зворника, неутврђеног дана јуна месеца 1992.године, у Дому културе у Чelopeку убио 16 и ранио 20 лица, што је утврђено **правноснажном пресудом Окружног суда у Шапцу К.бр.41/94 од 08.07.1996.године**,

- осуђени Славковић Драган звани „Торо“ и Кораћ Иван звани „Зокс“, припадници ТО Зворника, неутврђеног дана у периоду од 05. до 10.06.1992.године, у ДКЧ убили 2 лица, што је утврђено **правноснажном пресудом Окружног суда Већа за ратне злочине у Београду К.В.бр.5/05 од 29.05.2008.године**,

- неидентификовани припадници Територијалне одбране међу којима су били и Јанковић Дарко зв.„Пуфта“ и сада пок.Вучковић Душан зв.„Репић“, дана 10./11.06.1992.године лишили живота 9 лица и то: Тухчић Абдулазиза, Хаџиавдић Салиха, Атлић Алију, Бикић Дамира, Бикић Шабана, Пезеровић Заима, Атлић Хасана, Капиџић Сакиба и Куршумовић Химза;

- **на који начин је кршио правила из чл.3. ст.1. тач.1. под а) IV Женевске конвенције и правила из чл.4. ст.1 и 2. тач.а) Протокола II**, а по својим овлашћењима, сходно правилима из чл.5. Протокола II је био у обавези и према конкретним околностима у могућности да предузме мере и активности које би обезбедиле безбедност заточених талаца, што је свесно пропустио.

б) Прво, у Техничко-школском центру у Каракају у периоду од 01. до 05. јуна 1992.године, а потом у Дому културе у Пилици у периоду од 05. до 08.јуна 1992.године, за време док су, по заједничкој одлуци у којој је и он учествовао, у овим објектима били затворени незаконито узети за таоце – оштећена цивилна лица Муслиманске националности из села Клиса, Ђулићи и др., (тачка 1-2) ове оптужнице) **опт.Поповић** издао наредбу да у Техничко-школском центру, стражу држе и чувају таоце само да не побегну припадници Каракајске чете Територијалне одбране и припадници јединице „Пиварског“, која је такође била у саставу Територијалне одбране и под командом **опт.Поповића**, и који су за време боравка оштећених у Техничко-школском центру ове физички мучили на тај начин што су их изводили из простора ограђеног арматуром, испитивали, тукли разним предметима и приморавали припаднике Каракајске чете да их и они туку, што су ови и чинили, да би их потом изводили у мању просторију до улаза у зграду и ту убијали из ватреног оружја, на који начин је убијено око 150 лица међу којима је сигурно био и сада пок.Мајловић Авдија (чије лешеве је са теретним возилом одвозио на „Герину кланицу“ заштићени сведок „М“), на које последице је **опт.Поповић** пристао и тако им помагао у физичком мучењу и лишавању живота оштећених; а у Дому културе у Пилици, **опт.Поповић** издао наредбу да стражу држе и чувају таоце само да не побегну припадници Пиличке чете Територијалне одбране која је била под његовом командом и на овом месту свесно пропуштајући да изда наредбу и предузме мере којима би заштитио живот и телесни интегритет таоца, а услед којих пропуста су, неидентификовани припадници Територијалне одбране или Зворничке бригаде, из Дома извели и убили најмање тројицу неидентификованих талаца у близини Дома,

да би на крају 08. јуна 1992.године више неидентификованих лица у војној униформи међу којима су били и сада пок.Јосиповић Драган зв.“Пипа“ и сада пок.Стојановић Бошко зв.“Бошко из Каракаја“ као и Тодоровић Миладин зв.“Џелат“ и др., из овог Дома извели и са теретним возилом у неколико тура одвезли све оштећене таоце на место звано „Герина кланица“ у Каракају и ту их из ватреног оружја лишили живота, на које последице је пристао и тиме тако им помагао у лишавању живота оштећених;

Од завршетка рата па до сада, од укупног броја затворених талаца прво у Техничко-школском центру у Каракају, а потом у Дому културе у Пилици (приближно **око 700 лица**), у масовним гробницама (примарним и секундарним) пронађено и идентификовано укупно **352 лица**, и то:

На месту званом „Гребе“ до сада је идентификовано 1 лице, и то:

Мусић (Хуса) Шабан из Ђулића;

На месту Грбавци (Бербића Мезарје) до сада је идентификовано 43 лица, и то:

Адемовић (Салко) Бериз из Тршића, Алић (Мехо) Рамиз из Клисе, Авдић (Мујо) Ђазим из Клисе, Авдић (Хрустан) Хазим из Зворника, Авдић (Хајдар)

Хрустан из Петковаца, Авдић (Алија) Хрустан из Клисе, Авдић (Алија) Хасан из Клисе, Бошњаковић (Ахмет) Рифет из Кучић Куле, Дардаган (Омер) Хусејн из Грбаваца, Дардаган (Мешан) Дамир из Зворника, Џафић (Аган) Сенад из Хајдаревића, Џинић (Шахбаз) Алија из Клисе, Џинић (Химзо) Мухамед из Петковаца, Грахић (Хасан) Салих из Ђулића, Грахић (Ариф) Мурадиф из Ђулића, Гребих (Мујо) Мустафа из Челопека, Халиловић (Мехмед) Фетија из Дураковића, Хамзић (Расим) Нешад из Клисе, Хуремовић (Алија) Салко из Тршића, Ибрић (Реџо) Сејфо из Кучић Куле, Исламовић (Ибрахим) Аган из Петковаца, Лимић (Мехо) Ибрахим из Тршића, Лолић (Мехо) Мурат из Петковаца, Лупић (Мехмед) Рамиз из Доњих Грбаваца, Мајловић (Ахмет) Јунуз из Петковаца, Мајловић (Авдо) Енес из Ђулића, Мемичановић (Омер) Фехим из Тршића, Мушић (Нурија) Ахмет из Кучић Куле, Мушић (Хилмо) Џемил из Кучић Куле, Мустајбашић (Мујо) Мустафа из Тршића, Окановић (Омер) Рејф из Кучић Куле, Омеровић (Салих) Мујо из Клисе, Парган (Хасан) Хусејн из Петковаца, Рамић (Ибро) Ризван из Кучић Куле, Рамић (Ризван) Изо из Грбаваца, Селимовић (Махмут) Емин из Ђулића, Селимовић (Мехмед) Смајо из Ђулића, Селимовић (Сафет) Авдија из Ђулића, Смајић (Хајрудин) Шемсудин из Тршића, Субашић (Сулејман) Расим из Кучић Куле, Суљић (Сејдо) Музафир из Тршића, Тахић (Хасан) Адил из Кучић Куле, Терзић (Салко) Авдија из Ђулића;

На месту званом «Црни Врх» до сада је идентификовано 308 лица, и то:

Ахметовић (Хасан) Аган из Клисе, Ахметовић (Аган) Исмет из Клисе, Алић (Мехмед) Мехо из Петковаца, Алић (Мехмед) Ибрахим из Петковаца, Алић (Сафет) Самир из Клисе, Алић (Хилмо) Сафет из Клисе, Алић (Абдулах) Рефик из Клисе, Алић (Абдулах) Решид из Клисе, Алић (Мехо) Абдулах из Клисе, Алић (Салих) Сабит из Клисе, Алић (Хасан) Самед из Клисе, Алић (Абдулах) Адил из Клисе, Алић (Хасан) Осман из Клисе, Алић (Хасан) Алија из Клисе, Алић (Ибрахим) Неџад из Клисе, Алић (Аљо) Рашид из Клисе, Алић (Шевко) Нијаз из Клисе, Алић (Дедо) Хариз из Клисе, Алић (Хашим) Реџо из Клисе, Алић (Хашим) Неџиб из Клисе, Алић (Мустафа) Фикрет из Клисе, Алић (Касим) Мехдин из Клисе, Алић (Салих) Садик из Клисе, Алић (Ахмо) Авдо из Клисе, Авдић (Агана) Нурија из Клисе, Авдић (Алија) Несиб из Клисе, Авдић (Ариф) Елвир из Клисе, Авдић (Мустафа) Ариф из Клисе, Авдић (Хусејн) Џенит из Клисе, Авдић (Емин) Хусејин из Клисе, Авдић (Мурадиф) Мухамед из Клисе, Авдић (Селмо) Садик из Клисе, Бајрић (Ибрахим) Сакиб из Каменице, Бегановић (Мустафа) Муриз из Петковаца, Бегановић (Мујо) Мустафа из Дураковића, Бегановић (Химзо) Салкан из Ђулића, Бегановић (Химзо) Сафет из Петковаца, Бегановић (Рифет) Џевад из Ђулића, Бегановић (Мустафа) Идриз из Дураковића, Бегановић (Рифет) Рефик из Дураковића, Бегановић (Зеир) Халил из Ђулића, Бегановић (Зеир) Џемил из Ђулића, Бекрић (Салко) Сабит из Дураковића, Бекрић (Зећо) Абдулах из Ђулића, Бошњаковић (Махмут) Ибрахим из Кучић Куле, Бошњаковић (Сафет) Мелвудин из Кучић Куле, Бркић (Аган) Ахмет из Глумине, Брзовић (Мемшо) Бего из Петковаца, Брзовић (Мемшо) Сејфо из Петковаца, Чектавица (Сејфо) Охран из Тршића, Черкић (Салко) Нурија из Кучић Куле, Чолић (Мујо) Фахрудин из Петковаца, Чолић (Јусуф) Насуф из Петковаца, Чолић (Хасо) Мухамед из Петковаца, Дардаган (Омер) Хасан из Грбаваца, Дардаган (Хасан) Менсур из Грбаваца, Дардаган (Бајро) Осман из Грбаваца,

Дардаган (Осман) Суад из Доњих Грбаваца, Делић (Мехмед) Нуриф из Клисе, Делић (Расим) Сеад из Клисе, Делић (Хасан) Расим из Клисе, Делић (Расим) Зијад из Клисе, Делић (Хрустан) Амир из Клисе, Делић (Хусејн) Смајил из Клисе, Делић (Назиф) Сафет из Клисе, Делић (Мехмед) Хрустан из Клисе, Делић (Сафет) Мирсад из Клисе, Делић (Мумин) Сејдо из Клисе, Делић (Џемал) Џемил из Клисе, Делић (Мехмед) Фахрудин из Клисе, Делић (Мехмед) Нурија из Клисе, Делић (Осман) Нусрет из Клисе, Делић (Јусуф) Нихад из Клисе, Делић (Осман) Менсур из Клисе, Делић (Назиф) Осман из Клисе, Догић (Сафет) Мехмедалија из Снагова, Дураковић (Мумин) Хајрудин из Ђулића, Дураковић (Мујо) Мумин из Ђулића, Џафић (Мујо) Аган из Доњих Грбаваца, Џафић (Аган) Смаил из Доњих Грбаваца, Џинић (Шахбаз) Рифет из Клисе, Џинић (Ибрахим) Расим из Петковаца, Џинић (Авдија) Мухамед из Петковаца, Џинић (Авдија) Хазим из Петковаца, Џинић (Расим) Енвер из Петковаца, Џинић (Хасан) Изет из Петковаца, Џинић (Ахмет) Харис из Петковаца, Џинић (Ахмет) Сабит из Петковаца, Џинић (Џемал) Сејдалија из Петковаца, Џинић (Авдија) Мустафа из Петковаца, Џинић (Шахбаз) Изет из Клисе, Џинић (Халил) Химзо из Петковаца, Ђулић (Халила) Омер из Ђулића, Ђулић (Халила) Јусуф из Ђулића, Ђулић (Селима) Хајрудин из Ђулића, Ђулић (Рашид) Сабит из Ђулића, Ђулић (Хасим) Хазим из Ђулића, Ђулић (Халил) Хајрудин из Ђулића, Ђулић (Хусеин) Сулејман из Ђулића, Ђулић (Адем) Неџад из Ђулића, Ђулић (Аган) Сеад из Ђулића, Ђулић (Сулејман) Емин из Ђулића, Ђулић (Мехо) Мухамед из Ђулића, Ђулић (Селим) Хајрудин из Ђулића, Ђулић (Алија) Адмир из Ђулића, Ђулић (Селим) Алија из Ђулића, Ђулић (Ибро) Исмет из Ђулића, Ђулић (Мехмед) Хазим из Ђулића, Ђулић (Неџиб) Џемил из Ђулића, Ђулић (Ибро) Рифет из Ђулића, Гакић (Осман) Шабан из Петковаца, Гојкић (Ибрахима) Хамза из Ђулића, Гојкић (Химзо) Аган из Ђулића, Гојкић (Хусеин) Нијаз из Ђулића, Гојкић (Химзо) Хусеин из Ђулића, Гојкић (Мујо) Мустафа из Ђулића, Гојкић (Мујо) Алија из Ђулића, Гојкић (Охран) Химзо из Ђулића, Грахић (Алије) Мујо из Ђулића, Грахић (Рефик) Хазим из Ђулића, Грахић (Рамо) Хасан из Ђулића, Грахић (Халил) Мирсад из Ђулића, Грахић (Џафер) Хајдар из Ђулића, Грахић (Шабан) Мухамед из Ђулића, Грахић (Ибро) Рефик из Зворника, Грахић (Селмо) Салко из Ђулића, Грахић (Хајдар) Халчо из Ђулића, Грахић (Салих) Сенад из Ђулића, Грахић (Шемсо) Халил из Ђулића, Грахић (Хамдија) Алија из Ђулића, Грахић (Џафер) Алија из Ђулића, Грахић (Халил) Нијаз из Ђулића, Грахић (Селмо) Хамед из Ђулића, Грахић (Шабан) Мехмед из Ђулића, Грахић (Салко) Јасмин из Ђулића, Грахић (Хајдар) Сафет из Ђулића, Грахић (Салих) Сејад из Ђулића, Грахић (Шериф) Елвир из Ђулића, Грахић (Џафер) Ибрахим из Ђулића, Грахић (Смајл) Нурија из Петковаца, Грахић (Хасиб) Авдо из Ђулића, Хајдаревић (Осман) Мехмед из Грбаваца, Хајдаревић (Ћазим) Харис из Доњих Грбаваца, Халиловић (Фетија) Шемсудин из Ђулића, Хамзић (Рамо) Ибрахим из Ђулића, Хамзић (Хамед) Едвин из Клисе, Хамзић (Расим) Изет из Клисе, Хамзић (Јусуф) Расим из Шетића, Хамзић (Абид) Асим из Шетића, Хамзић (Ислам) Хрусто из Шетића, Хамзић (Фехим) Шабан из Шетића, Хасановић (Алија) Мурадиф из Шетића, Хасановић (Мујо) Фетија из Клисе, Хасановић (Мујо) Муриз из Клисе, Хасановић (Хусејн) Русмин из Клисе, Хасановић (Мујо) Сејдо из Шетића, Хасановић (Фехим) Фехро из Кучић Куле, Хасановић (Смајо) Хасан из Шетића, Хасановић (Мустафа) Хусејн из Клисе, Хоџић (Мехмед) Ибришим из Клисе, Хрустић (Џемал) Мехмедалија из Клисе, Хрустић (Мехмед) Ферхат из Клисе, Хрустић (Мехмедали) Мухамед из Клисе, Хрустић (Мехмедали) Фикрет из Клисе, Хрустић (Сафет) Федахија из Клисе,

Хрустић (Рахмо) Фехрат из Клисе, Хрустић (Фехрат) Фетија из Клисе, Хрустић (Мехмет) Кајтаз из Клисе, Хрустић (Алија) Мухамед из Клисе, Хрустић (Ахмет) Мехмедалија из Клисе, Хрустић (Ејуб) Неџад из Клисе, Хрустић (Џемал) Мевлудин из Клисе, Хуремовић (Мустафа) Сафет из Тршића, Хуремовић (Сафет) Мирзет из Тршића, Хуремовић (Сафет) Исмет из Тршића, Хусејновић (Хусо) Сејфо из Радаве, Хусејновић (Сејдо) Расим из Ђулића, Хусејновић (Сејфо) Нихад из Радаве, Хусејновић (Сејдо) Мехдин из Ђулића, Хусејновић (Сејдо) Шевко из Ђулића, Ибрахимовић (Рашид) Химзо из Ђулића, Ибрахимовић (Ибрахим) Елвир из Ђулића, Ибрахимовић (Ибрахим) Јасмин из Ђулића, Ибрахимовић (Рамо) Изет из Петковаца, Ибрахимовић (Ћазим) Еснаф из Ђулића, Ибрахимовић (Ћазим) Мухамед из Ђулића, Ибрахимовић (Хасиб) Осман из Шетића, Исламовић (Мехмед) Елвир из Петковаца, Исламовић (Ибрахим) Шабан из Петковаца, Исламовић (Мехмед) Мустафа из Петковаца, Исламовић (Ибрахим) Рамиз из Петковаца, Јахић (Тосун) Ејуб из Шетића, Јашаревећ (Абдулах) Авдо из Клисе, Јашаревећ (Едхем) Бајро из Клисе, Јашаревећ (Абдулах) Нурија из Клисе, Јашаревећ (Хусејн) Хасан из Клисе, Јашаревећ (Већид) Елвир из Клисе, Јашаревећ (Мехдин) Већид из Клисе, Јашаревећ (Џафо) Џафер из Клисе, Кахримановић (Деда) Нешад из Ковачевића, Кадрић (Рифет) Мирсад из Петковаца, Калајџић (Суљо) Химзо из Петковаца, Лолић (Ахмет) Џемо из Ђулића, Лолић (Мурат) Џевад из Петковаца, Лолић (Мехо) Ахмет из Петковаца, Лолић (Мустафа) Енвер из Петковаца, Лолић (Мустафа) Хајро из Петковаца, Лолић (Мујо) Салих из Петковаца, Лупић (Реџа) Омер из Лупа, Лупић (Мехмет) Авдо из Доњих Грбаваца, Лупић (Рахмо) Махмут из Доњих Грбаваца, Лупић (Адем) Мехо из Грбаваца, Лупић (Мехмед) Рамо из Доњих Грбаваца, Лупић (Алија) Ибро из Доњих Грбаваца, Лупић (Ахмет) Јусуф из Петковаца, Лупић (Сафет) Исмет из Доњих Грбаваца, Мехмедовић (Ибрахим) Хамдија из Ђулића, Мечићановић (Омер) Алија из Сакара, Мухамедбеговић (Сулејман) Адмир из Грбаваца, Муратовић (Ахмо) Идриз из Шетића, Муратовић (Ахмо) Сенад из Шетића, Муратовић (Ахмо) Бериз из Шетића, Мусић (Салиха) Сајид из Кучић Куле, Мусић (Ибра) Мехо из Кучић Куле, Мусић (Аљо) Абдурахман из Кучић Куле, Мусић (Шемсо) Изудин из Кучић Куле, Мусић (Салко) Салих из Кучић Куле, Мусић (Муса) Хакија из Кучић Куле, Мусић (Реџо) Мехмед из Кучић Куле, Мустафић (Захир) Сенад из Новог Села, Мустајбашић (Сафета) Самир из Тршића, Мустајбашић (Сафет) Адмир из Тршића, Мустајбашић (Хасан) Рамо из Тршића, Мустајбашић (Изудин) Елвир из Тршића, Мустајбашић (Рефа) Изудин из Тршића, Нукић (Шефик) Исмет из Тршића, Окановић (Шемсо) Омер из Гуштера, Окић (Заим) Ибрахим из Петковаца, Окић (Фехим) Фехрат из Ђулића, Омеровић (Суљо) Сулејман из Ђулића, Омеровић (Аган) Мерсудин из Петковаца, Омеровић (Јусо) Зеир из Шетића, Омеровић (Осман) Мухарем из Петковаца, Омеровић (Суљо) Сафет из Ђулића, Омеровић (Сафет) Един из Ђулића, Осмић (Аљо) Изудин из Ђулића, Осмић (Аљо) Фахрудин из Ђулића, Осмић (Мујо) Јасмин из Ђулића, Парган (Хрусто) Мустафа из Петковаца, Парган (Хасан) Сенад из Петковаца, Рамић (Алија) Хамдија из Ђулића, Рамић (Хасана) Исмет из Доњих Грбаваца, Рамић (Алија) Мехмедалија из Ђулића, Рамић (Тахир) Неџиб из Ђулића, Рамић (Мујо) Мухидин из Кучић Куле, Рамић (Мујо) Мустафа из Кучић Куле, Рамић (Омер) Мурат из Кучић Куле, Рамић (Тахир) Фетија из Ђулића, Сакић (Ибрахим) Салих из Тршића, Салиховић (Абдулах) Менсур из Зворника, Салкић (Ибро) Рамо из Тршића, Сеферовић (Хасан) Хусејн из Петковаца, Селимовић (Махмут) Зенун из Ђулића, Селимовић (Хрустана) Осман из Ђулића, Селимовић (Хрустан)

Рифет из Ђулића, Селимовић (Сафет) Аган из Ђулића, Селимовић (Аган) Емир из Ђулића, Селимовић (Махмут) Мевлудин из Ђулића, Селимовић (Сафет) Хусејин из Ђулића, Селимовић (Рифет) Џевад из Ђулића, Селимовић (Сафет) Хасан из Ђулића, Смајић (Хајрудин) Авдо из Тршића, Смајић (Хајрудин) Авдија из Тршића, Смајић (Џафер) Фахрудин из Кучић Куле, Смајловић (Ибрахим) Салко из Петковаца, Смајловић (Ахмет) Исмет из Петковаца, Смајловић (Махмут) Смајо из Шетића, Софтић (Авдија) Хакија из Доњих Грбаваца, Софтић (Хакија) Сафет из Доњих Грбаваца, Софтић (Пашан) Мешан из Доњих Грбаваца, Суљић (Шабан) Узеир из Петковаца, Суљић (Смајл) Ибрахим из Клисе, Шерифовић (Мурат) Хајдар из Клисе, Шерифовић (Мурат) Сафет из Клисе, Шерифовић (Мурат) Рифет из Клисе, Шерифовић (Хусејин) Енес из Клисе, Тахић (Алија) Смајл из Кучић Куле, Тахић (Аган) Мирсад из Кучић Куле, Тахић (Хусејн) Аган из Кучић Куле, Тахић (Салих) Музафир из Кучић Куле, Тахић (Хасан) Амир из Кучић Куле, Тахић (Салих) Хасан из Кучић Куле, Тахић (Хусејн) Мустафа из Кучић Куле, Таловић (Суљо) Есед из Клисе, Таловић (Суљо) Хајро из Клисе, Терзић (Ахмет) Рифет из Ђулића, Терзић (Сејмо) Сејад из Ђулића, Терзић (Сејдо) Рашид из Ђулића, Терзић (Рашид) Рефик из Ђулића, Топаловић (Хусејн) Изет из Петковаца, Топаловић (Мустафа) Асим из Петковаца, Топаловић (Салко) Суљо из Петковаца, Топаловић (Ибрахим) Аљо из Петковаца, Топаловић (Омер) Сафет из Петковаца, Топаловић (Сафет) Ибрахим из Петковаца;

- на који начин је: помагао у физичком мучењу и убиству око 700 цивилних лица – талаца затворених у Техничко-школском центру у Каракају и Дому културе у Пилици и тако кршио правила из чл.3. ст.1. тач.1. под а) IV Женевске конвенције и правила из чл.4. ст.1 и 2. тач.а) Протокола II, а по својим овлашћењима, сходно правилима из чл.5. Протокола II је био у обавези и према конкретним околностима у могућности да предузме мере и активности које би обезбедиле безбедност заточених талаца, што је свесно пропустио.

- чиме су учинили кривично дело ратног злочина против цивилног становништва из чл.142. ст.1. КЗ СРЈ у вези чл.22. КЗ СРЈ.

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ

Дан, месец и година пријема 28. 10. 2010

Број примерака 8

Број прилога _____

Број рубрика _____

Приложене вредности (новац) _____

103

Предмети за доказ штит

Недостаје _____

Президијум суда

